

NICOLAS GANNON

*CALM ECUATORIAL ȘI BLESTEMUL HELMSLEY**(fragment*)*

Capitolul Unu

RAVEN WOOD

Archer nu putea să doarmă. Scoase o mână înghețată din pat și umblă la robinetul caloriferului, dar în zadar. Ca multe alte lucruri de la Raven Wood, încălzirea era groaznică.

În celălalt colț, colegul lui de cameră, Benjamin Birthwhistle, sforăia zgomotos.

Cu pătura bine strânsă în jurul trupului, Archer se duse în vârful degetelor la biroul lui și privi lung pe fereastra prin care trăgea curentul. Zăpada de dimineață cădea peste valurile oceanului, înainte ca acestea să se spargă de stânci. Nu era tocmai o priveliște înveselitoare, dar lui Archer îi plăcea. Țărnul acela zimțuit îl lega de Rosewood.

Archer luă un pix din birou și făcu încă un X pe calendarul lui.

– A mai rămas o zi, murmură el.

Trenul spre Rosewood avea să plece a doua zi după-amiaza. Măine, Archer avea să fie din nou împreună cu Oliver și Adelaide. Dar avea să-l aștepte și altcineva? De când plecase la Raven Wood, părinții lui nu vorbiseră cu el, ceea ce nu îl surprindea. Dar, în timpul celor două luni și jumătate petrecute la școală, Archer nu primise vești nici din partea bunicilor. Nu mai auzise nimic după ce aceștia îi trimiseseră prin poștă o bucată de aisberg. Oare erau deja în Casa Helmsley? Archer nu știa. Și faptul că nu știa îl făcea să fie neliniștit.

În spatele lui, Benjamin se opri din sforăit. Archer privi peste umăr.

– De ce te-ai trezit atât de devreme, Archer? îl întreabă Benjamin, clipind somnoros la el.

– Mi-era prea frig. Nu puteam dormi.

Benjamin își scoase picioarele de sub pături. Erau de două ori mai mari decât ar fi trebuit să fie.

– Ți s-au umflat picioarele, spuse Archer, așezându-se la biroul lui. S-a întors păianjenul? Te-a mușcat?

Benjamin zâmbi larg și scutură din cap.

Cu o noapte în urmă, cei doi băieți se războiseră cu un păianjen mare care intrase târâș în camera lor. Archer aruncase o veioză, trei cărți și, spre groaza lui Benjamin, un ghiveci cu o plantă, dar demonul cu opt picioare scăpase nevățamat.

– Sunt doar ciorapii, spuse Benjamin căscând. Mi-am pus patru perechi.

Benjamin își frecă părul lung și ciufulit. Din el căzu o frunză.

– Dar mă întreb de unde a venit păianjenul, continuă el.

Archer credea că e evident. Jumătatea camerei care îi aparținea lui Benjamin era plină de plante, iar biroul acestuia abia se vedea de sub ele. Erau niște plante stranii – diferite de cele pe care Archer le văzuse crescând în grădinile de pe Strada Willow. Archer se aplecă și împunse o plantă de pe biroul lui Benjamin.

– Din asta pare că ar răsări păianjeni, spuse el.

– Aia e iarba mea de mlaștină? întreabă Benjamin. Sau didacta care a înmugurit ieri? Dacă are frunze roz pătate, atunci e melinarița.

Archer învățase suficient de când era coleg de cameră cu Benjamin ca să știe că planta pe care o arăta cu degetul nu era niciuna din acestea. Avea lujeri lungi și spiralați plini de umflături, ca și cum ceva dinăuntru ar fi încercat să iasă afară.

– A, spuse Benjamin, împleticindu-se țeapăn spre biroul lui. Asta e *Paria glavra*. Fii atent cu ea. Poate să fie puțin ostilă.

– *Ostilă?* repetă Archer, retrăgându-și repede mâna.

Benjamin își deschise carnetul și inspectă mai atent planta.

– Asemenea multor *Parii, glavrele* încep prin a fi inofensive, explică el. Dar în cele din urmă devin periculoase. Chiar mortale.

Archer își aruncă pătura la o parte și se grăbi spre chiuvea din colț ca să se spele pe mâini. Ultimul lucru pe care

Butterfly Demonoid

și-l dorea era să moară înainte de a-i întâlni pentru prima oară pe bunicii lui.

– Spiniu încă n-au ieșit, strigă Benjamin, măsurând umflăturile cu un creion. De spini trebuie să te ferești.

Cu spini sau fără, Archer ar fi trebuit să știe deja să nu atingă plantele decât dacă Benjamin spunea că sunt nepericuloase. Se spală cu săpun pe mâini, în timp ce Benjamin nota în carnet cât crescuseră plantele și observații despre ele. Era aproape ca o temă. Benjamin îi spusese cândva că, dacă ar fi știut ce pot să facă plantele, ar fi înțeles. Dar Archer nu se putea gândi la altceva decât la faptul că părul lung și frunzos și corpul înalt, ca un băț, ale lui Benjamin semănau în mod amuzant cu unul din vlăstarii lui.

– După micul dejun vreau să merg la camera de corespondență, spuse el ștergându-se pe mâini și băgându-și picioarele în ghețe.

– *Iar?* răspunse Benjamin, chinându-se să-și tragă un al treilea pulover peste cap. De asta n-ai putut dormi, nu-i așa? Nu din cauza frigului. Ci a bunicilor tăi.

Benjamin avea dreptate. Archer nu dormise în ultima săptămână.

– Poate că mi-au scris, în sfârșit.

Benjamin se așeză pe patul lui ca să-și lege șireturile, privindu-l lung pe Archer cum își lipește urechea de ușă. La Raven Wood nu erau mulți elevi, dar atunci când cei puțini se strâneau pe coridoarele prăfoase și prost luminate, deveneau un fel de hoardă asurzitoare.

– Să așteptăm puțin, spuse Archer. Nu cred că vrei să fii călcat iar în picioare.

– A fost groaznic, răspunse Benjamin râzând și scoțând din cufărul lui o cămașă cu guler. Uite. Urma tălpii *încă* nu a ieșit la spălat!

Elevii de la Raven Wood aveau un program foarte strict, iar dacă întârziiai existau consecințe drastice. Archer întârzia adesea, dar nu avea niciodată necazuri. Benjamin aruncă înapoi în cufăr cămașa.

– Ai noroc că dl Churnick te place, spuse el.

Consecințe fericite

Dl Churnick era directorul școlii Raven Wood, un bărbat oarecum irascibil și îndesat, ai cărui dinți ieșiți în față erau adesea pătați cu bucățele de prăjitură cu brânză. Dl Churnick ținea extrem de mult la prăjitura cu brânză.

Ținea mult și la Archer, ceea ce era surprinzător, ținând cont cum îl întâmpinase pe acesta atunci când sosise la școală.

„Eu nu obișnuiesc să primesc în școala mea copii *cu probleme*, Archer Helmsley. Dar întâmplarea face că Raven Wood a dat de greu. Așa că, împotriva voinței mele, iată-te aici.”

Mama lui Archer nu cruțase nici cel mai mic detaliu atunci când enumerase toate abaterile comise vreodată de acesta. Erau acolo, în dosarul dlui Churnick, de la vorbitul cu animalele împăiate până la întâmplarea cu tigrlul.

„Ai dat drumul unor tigri într-un muzeu, deci?” bodogănisese dl Churnick. „Cât pe ce să omori *sute* de oameni! Dar bufoneriile tale au făcut o singură victimă. Asta e bine. Da, aici scrie că ai vătămat-o grav pe o anumită dnă Murk – dna *Murkley*? Tu ai doborât-o pe dna Murkley? Dar tu ești atât de... și ea e atât de – ai turtit-o cu un URS POLAR!”

Dna Murkley era o fostă instructoră de la Raven Wood, care devenise instructoră de la Academia Willow. Archer, Oliver și Adélaidă nu fuseseră siguri ce determinase plecarea dnei Murkley de la Raven Wood, dar, știind că aceasta era o teroare brută, conveniseră cu toții că trebuia să fi fost ceva rău – poate la fel de rău ca strivirea unui profesor sub un urs polar.

„Ai scos colții mistrețului, nu-i așa, Archer?”, izbucnise în răs dl Churnick, cât pe ce să cadă de pe scaun. „În sfârșit, s-a făcut dreptate! De către *tine*! Dar cum de n-am auzit mai devreme despre asta? Presupun că veștile bune ajung întotdeauna mai greu decât cele proaste.”

La acel moment, Archer nu înțelesese amuzamentul dlui Churnick. Iar Benjamin nu îl ajutase cu nimic să-și dea seama. Benjamin stătea temporar la internat. Venea la Raven Wood doar atunci când tatăl lui, ghid turistic, pleca pentru perioade lungi. (Benjamin nu vorbea niciodată despre mama lui. Archer nu era sigur că are așa ceva.) Dar, în cele din urmă, Archer puse cap la cap povestea dnei Murkley.

Deși detaliile exacte variau de la o sursă la alta, toate relatările urmau aceeași premisă de bază: un băiat pe nume Philip căzuse patru etaje de pe acoperișul lui Raven Wood și ar fi murit dacă n-ar fi aterizat într-un tufiș tuns în formă de corb. Fusese un *adevărat* scandal. Iar dna Murkley era în centrul lui. Nu nu se putuse dovedi nimic, dar majoritatea părinților își retrăseseră copiii din acea instituție, lăsând Raven Wood în pragul falimentului. Și așa și arăta Raven Wood. Holurile erau murdare. Becurile se stingeau

întruna. Grădinile erau neîngrijite. Asta ca să nu mai vorbim de mâncare.

Scrisoarea lui Benjamin

Archer și Benjamin intrară grăbiți în sala de mese și se așezară în locul lor obișnuit din colț. Un om de serviciu nefericit trânti în fața lor niște boluri, cu un bufnet surprinzător. Archer își luă lingura și studie mîzga albă cu cocoloașe.

– Fulgii de ovăz sunt din ce în ce mai răi, gemu Benjamin, holbându-se disperat la bolul lui.

– N-am crezut că așa ceva e posibil, spuse Archer, lingându-și lingura și dorindu-și imediat să nu fi făcut asta. Acum are gust de carton și lipici.

– Și poate un funt de slănină? sugeră Benjamin.

Două mâini mari strânseseră umărul lui Archer.

– 'Neața, băieți, spuse dl Churnick, care își făcea tura de dimineață. Dumnezeule, Archer! Ești ca un cub de gheață! Scuze pentru reducerea încălzirii. Fac tot ce pot. Trebuie găsite modalități de a economisi bani.

Dl Churnick se aplecă peste umărul lui Archer, pentru a inspecta bolurile celor doi.

– Cel puțin mâncarea s-a îmbunătățit puțin, continuă el.

– Am putea sări peste micul dejun? întrebă Archer, lăsându-și lingura să cadă în bol. Vreau să merg la camera de corespondență.

Dl Churnick privi în jurul lui, la ceilalți elevi, și dădu din cap.

– Hai, repede, spuse el. Nu fă spectacol.

În timp ce se îndreptau spre camera de corespondență, dl Churnick continuă:

– De fapt, voiam să te întreb ceva, Archer. E vorba de Academia Willow. Ce părere ai despre ea?

În ciuda faptului că școala îl exmatriculase, Archer nu avea nimic împotriva ei.

– Era foarte bine înainte să apară dna Murkley.

– Asta mă făcea curios, Archer. Discutam despre unele treburi importante cu dna Thimbleton, directoarea școlii, dar ea nu a vrut să-mi explice *de ce* a angajat acea stridie purulentă după ce eu am concediat-o. A fost în cel mai bun caz o decizie îndoielnică, iar eu speram să obțin de la altcineva o opinie asupra școlii.

– Ați putea discuta cu dra Whitewood, sugeră Archer. Bibliotecara. E foarte drăguță.

– Mulțumesc pentru pont, Archer. Acum încercă să nu întârzi *iar* la ore. Cred că profesorii încep să se prindă că fișele tale de sancționare dispar întruna din biroul meu.

Dl Churnick îl bătu pe spate cu o forță care aproape că îl băgă pe Archer în perete și îi lăsă pe băieți la camera de

corespondență. Camera de corespondență de la Raven Wood era o firidă murdară, ca tot restul, cu fante de lemn de jur împrejur. Benjamin intră repede înaintea lui Archer și se ciocni de o masă mică. Teancul de ziare de pe ea se răsturnă într-un cărucior pentru corespondență gol. Archer zări în fanta lui o scrisoare și două pachete și se grăbi spre ea.

– E de la bunicii tăi? întrebă Benjamin, părând aproape neliniștit în timp ce scotea o scrisoare din fanta lui.

– Nu, e de la Oliver și Adélaïde, răspunse Archer frecând o pată de ciocolată de pe plic. Dar dna Glub a trimis iar pateuri.

Benjamin se prefăcu că leșină.

Mama lui Oliver era probabil cea mai bună patiseră din Rosewood. Iar Archer era sigur că, fără frecvențele ei pachete, ar fi murit deja de foame. Benjamin era la fel de recunosător.

– *Amândouă* cutiile sunt pentru noi?

– În una e o prăjitură cu brânză pentru dl Churnick, spuse Archer inspectând cutia umedă. Sper că nu s-a fleșcăit prea tare.

Băgă cutia înapoi în fantă, luă scrisoarea și celălalt pachet și se îndreptară împreună spre intrarea școlii. Archer luă un palton din cuier și îi întinse altul lui Benjamin. Erau paltoane de adulți care le depășeau cu mult genunchii, dar lor nu le păsa. Benjamin ieși în urma lui pe ușa grea de stejar, apoi coborâră pe o alee pietruită spre mare.

– Nu înțeleg de ce n-am primit vești de la bunicii mei, spuse Archer cât pe ce să alunece pe o piatră plină de gheață. Sau de la părinții mei. Nimeni nu spune nimic.

– Cel puțin tu te duci mâine acasă, oftă Benjamin. În dimineața de Crăciun eu o să mănânc mîzga aia.

Archer făcu o grimasă. Tatăl lui Benjamin era încă plecat, iar el trebuia să-și petreacă întreaga vacanță de iarnă la Raven Wood. Archer nu știa prea multe despre dl Birthwhistle, dar nu se putea dezbăra de senzația că mai auzise acel nume. Îi spusese asta lui Benjamin, care presupusese că doar își imaginase că-l auzise.

Când ajunseră la un loc de stat jos care dădea spre mare, Archer șterse cu mîneca prea lungă a paltonului zăpada de pe o bancă și se așezară. Deschise cutia cu pateuri și îi întinse lui Benjamin o brișă cu nucă. Benjamin o ținu ca pe un obiect sacru. Archer râse și rupse scrisoarea.

Dragă Archer,

Sper că-ți merge bine la Raven Wood. Aici lucrurile sunt în continuare în regulă. Mă rog, Oliver are un ochi învinețit. S-a luat la bătaie cu Charlie Brimble, la Fabrica de Nasturi. Charlie făcea iar glume despre tine și familia ta, așa că Oliver a intervenit.

Cred că Oliver voia să-ți spună despre noua noastră vecină, o fată pe nume Kana Misra, așa că o să-l las pe el să facă asta.

Dar cred că ea îl place! (Oliver se înfurie de fiecare dată când îi spun asta.)

Nu i-am văzut pe bunicii tău. Dar toată lumea din Rosewood vorbește despre ei. Ai auzit ceva? Presupun că o să se întoarcă acasă în curând. Și tu la fel.

*Ne e dor de tine,
Adélaïde*

Dragă Archer,

Charlie Brimble făcea glume despre tine la școală. Adélaïde l-a atacat și m-a târât și pe mine în asta. Nu sunt sigur ce s-a întâmplat, dar cumva eu sunt cel care a fost lovit. Adélaïde și-a căutat-o întotdeauna cu lumânarea, dar acum mi se pare că e din ce în ce mai rău.

Am uitat să-ți spun în ultima mea scrisoare – avem o nouă vecină. S-a mutat în fosta casă a dnei Murkley. Diptikana Misra. N-am avut nicio oră cu ea, dar e o fată din aia cu păr negru și ochi sticloși albastru deschis care par să nu vadă niciodată obiectul la care privesc. În orice caz, începe să mă înfioare. Am surprins-o holbându-se la mine o grămadă în ultima vreme. Poate chiar mă spionează. Adélaïde crede altceva, dar nu vreau să vorbesc despre asta.

*Drum bun,
Oliver*

P.S. Petrecerea noastră de Crăciun este în seara în care te întorci tu. Tatăl tău i-a spus tatălui meu că o să vii.

P.P.S. Am niște vești despre magazinul de dulciuri DuttonLick. Dar nu mai am loc aici, așa că o să-ți spun când ne vedem.

Archer abia aștepta să se vadă din nou cu prietenii lui.

– O să vorbesc cu dna Glub când ajung acasă, spuse el, împăturind scrisorile și băgându-le înapoi în plic. Cât o să fiu în Rosewood, o să-ți trimit cât de multe pateuri pot. Și, mă gândeam, dacă îmi las aici majoritatea lucrurilor și mă duc acasă cu cufărul gol, aș putea să-l aduc înapoi *plin* cu...

– Măine plec și eu, spuse Benjamin, lăsându-și scrisoarea în jos. Tatăl meu și-a scurtat călătoria. E în drum spre Rosewood.

– Asta înseamnă că după vacanță nu te mai întorci la Raven Wood?

*Fragment din volumul Calm ecuatorial și Blestemul Helmsley, de Nicolas Gannon, în curs de apariție la Editura Arthur; traducere de Ciprian Șiulea.